

Viața ta în Cristos

Elementele esențiale ale formării de ucenici

partea a IV-a
Slujirea lui Cristos

participarea la viața bisericii și războiul spiritual

Greg Ogden

Cuprins

Un cuvânt din partea autorului	7
--------------------------------------	---

PARTEA a IV-a: SLUJIREA LUI CRISTOS

20. Biserica	11
21. Darurile pentru lucrare	21
22. Războiul spiritual	31
23. Trăirea în ascultare	39
24. Împarte bogăția	46

SECȚIUNE BONUS

25. Banii	52
Anexă	60

Partea a IV-a

SLUJIREA LUI CRISTOS

Secțiunea precedentă, „Asemănarea cu Cristos“, s-a ocupat de calitățile și responsabilitățile ucenicilor individuali. Secțiunea aceasta, „Slujirea lui Cristos“, accentuează adevărul că un creștin nu poate și nu trebuie să fie izolat și nu trebuie să încerce să-și trăiască viața de ucenic separat de trupul lui Cristos. Duhul Sfânt este Duhul care lucrează în viața fiecărui creștin și sursa de viață a bisericii. Dumnezeu nu este interesat doar de refacerea chipului Său în oameni individuali, ci și de formarea unei noi umanități colective.

Natura *bisericii* și a lucrării sale reprezintă subiectul capitolelor 20 și 21. Imaginea lui Pavel despre biserică văzută ca trupul lui Cristos subliniază realitatea organică și dinamică a bisericii, un grup de oameni în care locuiește Cristos. La fel cum fiecare parte a trupului uman contribuie la sănătatea întregului, fiecare membru al bisericii, prin folosirea *darurilor de lucrare* unice, zidește trupul lui Cristos. Acest capitol te ajută să înțelegi ce sunt darurile spirituale și cum să descoperi care sunt darurile care ți-au fost încredințate de Dumnezeu.

Martin Luther a afirmat că avem trei dușmani: lumea, firea pământească și Diavolul. Vom studia ultimii doi dușmani în ordine inversă. Capitolul 22, care se ocupă de *războiul spiritual*, analizează realitatea dușmanului nostru, Diavolul, și a diverselor lui planuri de exploatare a slăbiciunilor noastre. Capitolul 23 scoate în evidență care sunt obiceiurile ce au devenit parte a faptelor, gândurilor și sentimentelor noastre care nu-L onorează pe Dumnezeu și ne învață ce este *umblarea în ascultare*. Dumnezeu ne cere să ascultăm pentru că dorește să fim fericiți.

La capitolul 24, *împărtășirea bunurilor*, călătoria ta alături de partenerul tău (sau a partenerilor tăi) în formarea de ucenici se apropie de sfârșit, dar o nouă călătorie va începe. Fă-ți puțin timp să reflectezi la ceea ce a însemnat timpul petrecut în parcurgerea acestui material. Gândește-te la starea ta spirituală când ai început acest legământ. Care au fost câteva jaloane importante de-a lungul drumului? Au fost momente de descoperire spirituală, puncte de turnură, aprofundare a convingerilor, noi direcții în viață ca rezultat al timpului petrecut împreună? Împărtășește-ți ideile și sărbătorește succesele. Apoi rugați-vă unii pentru ceilalți și pentru următorii parteneri în formarea de ucenici pe care îi veți avea.

Rugăciunea mea sinceră este că acest proces de formare de ucenici te-a ajutat să îți conturezi o viziune și să fii convins că a fi un ucenic este un mod de viață. Oriunde te va duce viața, fie ca acolo să îi cauți pe oamenii pe care poți să îi chemi la o relație cu tine cu scopul de a crește împreună în maturitate în Cristos.

Versetul de memorat

1. *Contextul*: studiază 1 Corinteni, 12:1-11. Care este tema care are rolul de context în care este prezentată biserica-trup al lui Cristos și de ce este ea o introducere adecvată a acestei prezentări?
2. Versetele de memorat sunt *1 Corinteni, 12:12-13*. Copiază-le în spațiul de mai jos.
3. Pavel încheie versetul 12 cu o expresie surprinzătoare: „tot așa este și Hristos“. Ce ne spune acest lucru despre relația dintre Cristos și trupul Său, biserica.
4. Care sunt aspecte importante pe care le prezintă Pavel despre natura trupului în versetul 12?
5. Care sunt singura cale de intra în trupul lui Cristos?
6. Care este sensul expresiei lui Pavel „fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi“?
7. Cum ți-au vorbit aceste versete în ultima săptămână?

Studiu biblic inductiv

1. Citește 1 Corinteni, 12.12-27. În ce fel reprezintă trupul uman o metaforă adecvată pentru biserică?
2. Cum este prezentată diversitatea trupului?
3. Care sunt două atitudini dăunătoare ce subminează funcționarea normală a trupului (vezi 1 Corinteni, 12:15, 16, 21)?

Crezi că ai vreuna din aceste atitudini?

Crezi că există aceste atitudini în biserică?

4. Pavel spune că prețuirea diversității în Cristos duce la unitate. De ce este așa?
5. La cine crezi că s-a referit Pavel când a vorbit despre „mădularele trupului, care par mai slabe“ în versetele 22-26?

La ce fel de relație ne cheamă Pavel?

6. Care este echilibrul la care trebuie să ajungem, conform versetului 27?
7. Ce întrebări ți-au ridicat acest pasaj?
8. Ce versete au avut un impact deosebit asupra ta? Scrie-le în propriile tale cuvinte.

Lectură: Un organism viu

Trupul lui Cristos este imaginea biblică fundamentală a bisericii. S-au găsit în Noul Testament în total 96 de cuvinte care prezintă imagini ce transmit diverse aspecte și unghiuri din care este privită biserica în planul lui Dumnezeu, dar imaginea care domină Noul Testament și definește cel mai bine cine sunt noi este imaginea trupului lui Cristos. Prin această expresie înțelegem că biserica este un organism viu.

CARE ESTE RELAȚIA LUI ISUS CU BISERICA?

Apostolul Pavel a ales cu ingeniozitate imaginea unui trup uman pentru a arăta că biserica trebuie să funcționeze în mod organic. Putem privi la trupul uman din două puncte de vedere. În primul rând, vedem trupul ca un întreg funcțional, toate părțile lui acționând la comanda unui coordonator central, capul. Dar, la o examinare mai atentă, observăm că întregul este format din diverse părți, fiecare având funcția lui deosebită și unică. Măinile sunt folosite pentru a apuca diverse obiecte, ochii servesc la vedere, picioarele la mers și așa mai departe. Trupul este prototipul unității în diversitate.

Pavel folosește analogia cu trupul uman pentru a prezenta relația lui Cristos cu biserica într-un mod izbitor sau chiar șocant. Observă încheierea surprinzătoare a pasajului la versetul 12: „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădulele trupului, cu toate că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos.” Așa ne-am așteptat să se încheie versetul 12? Ne-am fi așteptat ca Pavel să fi scris: „tot așa este și biserica”. De fapt, când citim, ignorăm cuvintele folosite de Pavel și punem de la noi cuvântul „biserica”. Pavel a vrut să spună că biserica este ca un trup uman compus din diverse părți și coordonate de un singur cap. Dar Pavel spune mai mult. Pentru el, „trupul lui Cristos” nu este doar o metaforă sau o imagine creată prin cuvinte, ci o expresie care exprimă realitatea că Isus locuiește în poporul Său și le dă credincioșilor viață.

Cu alte cuvinte, biserica nu este o organizație umană care s-a format pe baza consensului de a păstra vie memoria unui personaj istoric important. Dimpotrivă, biserica este un organism divin, unit într-un mod mistic cu Cristos care domnește, este

viu și care continuă să Se descopere poporului Său. Ray Stedman a spus despre acest lucru: „Viața lui Isus se manifestă și acum în poporul Său, dar nu printr-un trup uman individual, fizic, limitat la un singur loc de pe pământ, ci printr-un trup colective, complex, numit biserică.”¹

Pavel a înțeles că biserica este un organism din momentul primei lui întâlniri cu Cristos. Saul, protectorul pasionat al Legii și neprihănit prin propriile sale merite, se afla în drum spre Damasc, cu autoritatea de a a-i aresta pe creștini și de a-i aduce la Ierusalim. Planurile sale, însă, s-au schimbat radical. O lumină orbitoare a umplut cerul și Pavel nu a mai putut vedea altceva. Căzut la pământ, a auzit o voce: „«Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?» «Cine ești Tu, Doamne?»” a răspuns el. “Vocea cerească i-a răspuns: „Eu sunt Isus, pe care-L prigonești” (Fapte, 9: 4-6). Surprinzător! Saul nu Îl persecutase pe Isus, ci pe cei care susțineau că sunt urmașii Săi.

Ce ne spune acest lucru despre relația dintre Isus și urmașii Lui? Isus locuiește în ei. Dacă te atingi de un creștin, Îl atingi pe Cristos. Creștinii sunt un popor sacramental. Un sacrament este un mijloc de transmitere a harului, un simbol care aduce în mod tainic prezența lui Cristos și prin care credincioșii se întâlnesc cu Cristos.

Thomas Oden a spus despre relația lui Cristos cu biserica:

Creștinismul este distinct ca o credință religioasă prin faptul că se consideră o comunitate permanentă prin Cristos cel viu... Caracterul lui unic constă în relația lui specială cu fondatorul lui... Prezența înviată a Domnului viu este cea care continuă să fie singura bază a realității prezente a bisericii. Isus nu este doar Cel care a înființat comunitatea și apoi a părăsit-o, ci Cel care este prezent acum în comunitate și în toate perioadele istorice ca realitate esențială vitală în biserică.²

CARE ESTE RELAȚIA BISERICII CU ISUS?

Biserica este absolut dependentă de Capul ei, Isus Cristos. Max Thurian a înțeles foarte bine atât relația lui Cristos cu biserica, cât și relația noastră cu Cristos: „Isus nu face nimic independent de biserică

și nici biserica nu poate face nimic independent de Cristos.⁴³ Caracterul relației bisericii cu Cristos este implicită în expresia: „căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii“ (Efeseni, 1:22).

Cuvântul *căpetenie* (*cap* în NIV; n.tr.) are două sensuri în Biblie: „sursă de viață“ și „autoritate supremă“. În societatea noastră, cap sau căpetenie înseamnă de obicei autoritate, cel care conduce, dar sensul original din greacă este și de „sursă“ sau „origine“. Dacă luăm în considerare sensul de sursă de viață al capului, atunci folosirea acestui cuvânt de către Pavel în Efeseni, 4:15-16 devine clară: „ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul,

Hristos. Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste.“

Cine a auzit ca un trup să crească și să devină asemănător capului lui? Pavel i-a îndemnat pe efeseni să ajungă „la starea de om mare“, la „înălțimea staturii plinătății lui Hristos“ și să nu mai fie „copii“. Pavel le-a adus aminte efesenilor că singura cale de a deveni adulți din punct de vedere spiritual este să devină total dependenți de Isus, care le dă viață, și că asemănarea cu El este scopul spre care se îndreaptă. Așadar, Isus este Capul atât în sens de scop al creșterii, cât și de mijloc de creștere.

În al doilea rând, faptul că Isus este Capul bisericii înseamnă că biserica se află sub autoritatea Sa directă. Relația bisericii cu Cristos înseamnă acceptarea cu ascultare și împlinirea cu credincioșie a rolului special desemnat de Dumnezeu fiecărui credincios prin Duhul Sfânt. Mărturisirea de bază a bisericii este: „Isus este Domnul“ (1 Corinteni, 12:3), dar aceasta este mai mult decât simpla recitare a unui crez. Pavel dorea ca acest adevăr să fie o realitate funcțională, operațională.

Realitate că Isus este Cap al bisericii mai înseamnă și faptul că Isus are grijă de viața trupului. Fiecare mădular este conectat direct la cap și, de aceea, este capabil să primească semnale de la cap. Paul Stevens exprimă foarte bine această idee:

Există o legătură directă și vie între Cap și fiecare mădular al trupului... Niciun conducător din Noul Testament nu este numit cap al trupului local. Acest titlu este rezervat numai lui Isus. Capul nu îi spune mâini să îi spună piciorului ce să facă. Capul este

legat direct cu piciorul. Așadar, oamenii înțeleg care sunt lucrările lor nu datorită conducătorilor lor, ci pentru că sunt îndemnați și pregătiți pentru lucrare... de însuși Capul bisericii.⁴⁴

Biserica funcționează ca un organism atunci când cei care alcătuiesc trupului lui Cristos caută cu ascultare să își împlinească rolul încredințat de Dumnezeu. Ne întoarcem la analogia trupului uman pentru a înțelege cum poate funcționa biserica ca un organism viu. Trupul uman funcționează foarte bine atunci când fiecare parte a lui operează conform scopului pentru care a fost creat. Postul central de comandă, capul, trimite semnalele prin sistemul nervos, care activează părțile trupului. Aceste părți ale trupului nu au voință proprie. De exemplu, mâna sau piciorul se mișcă reacționând față de semnalele trimise de cap. Dacă mâna ar putea acționa independent de cap, în trup ar fi haos. Când oamenii din trup își asumă responsabilitatea înaintea Capului să își cunoască și să-și exercite funcțiile desemnate lor, biserica devine un organism viu.

CARE ESTE RELAȚIA NOASTRĂ UNII CU CEILALȚI

Avem nevoie unul de altul. Conform imaginii trupului a lui Pavel, toate părțile sunt interdependente și necesare pentru sănătatea întregului. Robert Banks spune: „Dumnezeu a creat astfel lucrurile încât participarea fiecărei persoane prin contribuția ei specială să fie necesară funcționării bune a comunității.“⁴⁵ Mesajul care răzbate din 1 Corinteni, 12, este că fiecare este prețios. Dumnezeu, în înțelepciunea Lui nu ne-a creat oameni compleți, multitalențați și independenți. Ne-a creat astfel încât să avem nevoie unii de ceilalți și ca fiecare să își aducă o contribuție valoroasă. Nu suntem ființe autonome, ci, așa cum a spus cineva: „Nimeni nu are totul, dar toți împreună avem totul.“

Când uită acest lucru, trupul încetează să mai funcționeze așa cum a fost creat. Pavel identifică două atitudini de desconsiderare care subminează funcționarea adecvată a trupului.

În primul rând, Pavel menționează sentimentele de *inferioritate* sau respectul scăzut de sine, care sunt dăunătoare sănătății trupului. Pentru a exprima cât mai clar acest adevăr, Pavel personifică părțile trupului, care discută unele cu altele. Extremitățile

sunt primele care vorbesc: „Dacă piciorul ar zice: «Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup» — nu este pentru aceasta din trup? Și dacă urechea ar zice: «Fiindcă nu sunt ochi, nu sunt din trup» — nu este pentru aceasta din trup?» (1 Corinteni, 12:15-16).

Corintenii sufereau de aceeași maladie ca și noi astăzi. Ei considerau unele daruri mai valoroase ca altele. Darurile aveau note pe scara lor de valori. Una dintre cauzele bolii bisericii de astăzi este considerarea predicării atât de valoroasă încât niciun alt dar nu are o valoare comparabilă. Iată ce a spus Martin Luther despre importanța predicării în trupul lui Cristos: „Un predicator este un lucrător al lui Dumnezeu care este pus deoparte, da, este un înger al lui Dumnezeu, un episcop trimis de Dumnezeu, un salvator al multor oameni, un rege și un prinț în poporul lui Dumnezeu, un învățător, o lumină pentru lume. Nu există nimic mai valoros sau mai nobil pe pământ în această viață decât un paroh sau un predicator autentic, credincios.”⁶

Atunci când se alcătuieste o ierarhie a darurilor în trup se întâmplă două lucruri:

Ne comparăm darurile cu darurile altora și afirmăm că suntem deficitari. Jucăm jocul „dacă aș”: dacă aș putea fi ca omul acela sau ca omul celălalt, atunci aș avea semnificație și valoare. Când invidiem pe ascuns darurile altora, ne denigrăm pe noi înșine, care am fost creați de Dumnezeu ca ființe unice și cu un scop unic de îndeplinit. Dimpotrivă, Domnul vrea să credem ceea ce afirmă foarte convingător Gordon Cosby:

Cristos ne creează pe fiecare deosebiți de toate celelalte creaturi ale lui Dumnezeu: ființe minunate, extraordinare, unice, care împlinesc o nevoie unică în trupul lui Cristos. Acest caracter unic, acest eu greu de definit, această persoană carismatică este darul Duhului Sfânt. Este darul principal pe care îl aducem trupului și fără el trupul este mult mai sărac.⁷

Noi imităm exemplul celor pe care îi admirăm. În loc să fim noi înșine, îi imităm pe alții și nu mai suntem făptura unică pe care dorește Dumnezeu să o creeze. Această realitate este ilustrată de o povestire a indienilor americani. Un viteaz indian a găsit un ou de vultur. Pentru că nu a putut pune oul în cuibul vulturului, l-a pus într-un cuib de găini de prerie. Micul vultur a ieșit din găoace la timpul potrivit, alături de puii de găină. Acest mic vultur, crezând că

este pui de prerie, a făcut ceea ce făceau ceilalți pui: scormonea în pământ să găsească semințe și insecte să mănânce, cotcodăcea și zbura la un metru de la sol.

Într-o zi, vulturul a văzut o pasăre care zbura maiestuos în înaltul cerului. Plutea purtată de curenții puternicii de aer. „Ce pasăre frumoasă!, a spus vulturul celorlalți pui de prerie. Ce este?” „Este un vultur, i s-a răspuns, regele păsărilor. Dar nu te mai gândi la el. Niciodată nu vei ca el.” Fără să știe că este vultur, el a imitat puii de prerie și nu s-a înălțat niciodată la înălțimea la care ar fi putut să zboare.

Imitarea altora este un păcat împotriva noastră înșine și a lui Dumnezeu. Domnul ne-a creat așa cum suntem pentru a fi nevoie de noi în trupul lui Cristos. „Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește” (1 Corinteni, 12:11). A copia pe alții înseamnă a fi o copie palidă a ta însuși și a nu te considera o ființă unică, având un scop unic pentru care ai fost creat. Este nevoie de tine așa cum ești.

A doua atitudine dăunătoare este *desconsiderarea altor mădulare ale trupului din cauza sentimentelor de superioritate*. Pavel arată în versetul 21 cum părțile superioare ale trupului le desconsideră pe cele inferioare: ochiul disprețuiește mâna, iar capul disprețuiește piciorul. „Ochiul nu poate zice mâinii: N-am trebuință de tine»; nici capul nu poate zice picioarelor: «N-am trebuință de voi»” (1 Corinteni, 12:21).

Spiritul de independență și încrederea doar în sine sunt dușmanii comunității. Fără vulnerabilitate și fără să fi conștient de propriile nevoie nu există o temelie solidă pentru construirea unei comunități. Din nefericire, chiar biserica este locul unde întâlnim oameni care prezintă comunității o fațadă a autonomiei și a dependenței doar de sine. Keith Miller scrie despre ce se petrece în cele mai multe biserici: „Bisericile noastre sunt pline cu oameni care în exterior par mulțumiți și plini de pace, dar care în interior tânjesc să fie iubiți... așa cum sunt; confuzi, frustrați, de multe ori speriați, vinovați și deseori incapabili să comunice chiar și în familia lor. Alți oameni din biserică par atât de fericiți și de mulțumiți încât aproape nimeni nu are curajul să-și recunoască propriile nevoi profunde în fața unui grup de oameni atât de siguri pe ei înșiși, așa cum pare a fi adunarea membrilor bisericii.”⁸ Sentimentul de vulnerabilitate este un dar oferit comunității prin care spunem: „Am nevoie de tine.

Ești binevenit în viața mea. Vrea să fii o parte din mine.“

Pavel ne spune să prețuim darurile celorlalți, actrița Celeste Holm a vorbit în locul nostru al tuturora atunci când a spus: „Trăim prin încurajări și murim fără ele; încet, trist și supărați.“ Cu toate acestea, noi îi desconsiderăm deseori pe ceilalți membri ai trupului pentru nu gândesc ca noi sau au alte preferințe și gusturi decât noi. Încearcă următorul exercițiu personal: gândește-te la cei din trupul lui Cristos față de care atitudinea ta este: „Nu am nevoie de tine.“ Ca act de pocăință, adu-i pe acești

oameni înaintea lui Dumnezeu și spune: *Am nevoie de tine. Beneficiez de multe de pe urma ta. Ai daruri și o perspectivă pe care eu nu le am.*

În locul sentimentelor de inferioritate sau de superioritate, avem nevoie de o atitudine de interdependență. Interdependența înseamnă că tu ești incomplet fără mine și eu sunt incomplet fără tine. Tu ai nevoie de mine și eu am nevoie de tine. „Nimeni nu are totul, dar toți împreună avem totul.“ Să cităm din nou cuvintele lui Pavel ca o concluzie: „Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădularele lui“ (1 Corinteni, 12:27).

¹ Ray Stedman, *Body Life* (Glendale, Calif.: Regal, 1972), pagina 37.

² Thomas Oden, *Agenda for Theology* (San Francisco: Harper and Row, 1979), paginile 117-18.

³ Max Thurian, citat în Arnold Bittlinger, *Gifts & Graces: A Commentary on 1 Corinthians 12-14* (Grand Rapids: Eerdmans, 1967).

⁴ R. Paul Stevens, *Liberating the Laity* (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1985), pagina 36.

⁵ Robert Banks, *Paul's Idea of Community* (Peabody, Mass.: Hendrickson, 1994), pagina 64.

⁶ Martin Luther, citat în *The Ministry in Historical Perspectives*, ed. H. Richard Niebuhr și Daniel D. Williams (San Francisco: Harper & Row, 1983), pagina 115.

⁷ Gordon Cosby, *Handbook for Mission Groups* (Waco, Tex.: Word, 1975), pagina 72.

⁸ Keith Miller, *The Taste of New Wine* (Waco, Tex.: Word, 1965), pagina 22.

Ghid de studiu al lecturii

1. Conform versetului 1 Corinteni, 12:12, care este realitatea surprinzătoare arătată de expresia „tot așa este și Hristos“?

Care este relația lui Cristos cu biserica?

2. Relația bisericii cu Cristos este redată de conceptele „sursă de viață“ și „autoritate“. Scrie în cuvintele tale modul în care înțelegi că trebuie să fie această relație.

Sursă de viață

Autoritate

3. Cum devine mărturia „Isus este Domnul“ o realitate operațională în biserică?

4. Analizează-ți viața. Te-ai desconsiderat pe tine însuși comparându-te cu ceilalți sau imitându-i?

5. Sentimentele de superioritate se exprimă prin disprețuirea contribuției altora. Gândește-te la cei din trupul lui Cristos pe care i-ai desconsiderat și apoi mulțumește-I lui Dumnezeu pentru ei deoarece sunt oameni de care ai nevoie ca viața ta să fie deplină.

6. Ce întrebări ți-au ridicat această lectură?

7. Ce efect a avut lectura asupra ta? Te-a convins, te-a îndemnat la o schimbare sau te-a liniștit? De ce?

Dacă vrei mai mult...

Ogden, Greg. *The New Reformation: Returning the Ministry to the People of God*. Grand Rapids: Zondervan, 1990.